

kommer det mig, ikke for i dette Øjeblik.

Med Hensyn til den her foreliggende Gruppe af Lovforslag forekommer det mig, at ogsaa vi Byrepræsentanter ere nødte til at stille os paa det Standpunkt, at vi tage Konsekvensen af det, som tidligere har foreligget, og sammenligne, saaledes som ogsaa den sidste ærede Taler gjorde, de foreliggende Lovforslag med Skattekommissionens. Og da forekommer det mig, at vi københavnske Repræsentanter staa paa en god, fast Grund, naar vi sige til Lovgivningsmagten, til Regeringen og Flertallet i dette Ting: der er ikke nogen paaviselig Grund til, at Skattekommissionens Forslag, der i saa høj Grad med Hensyn til Forholdet mellem Byrdernes Fordeling mellem Land og By er et Udtryk for Folketingets Flertals Anskuelse, skulde forringes til Skade for Byerne. En anden Ting er det, at de stedfundne Forhandlinger kunne nødvendiggøre Forandringer, men disse Forandringer burde ikke have en saadan Karakter, at Byerne og særlig Hovedstaden bleve stillede ringere end efter Skattekommissionens Forslag i Fjor. Den højtærede Finansminister erkender, at dette er Tilfældet. Det forekommer mig, at der vilde være Anledning til under de videre Forhandlinger at tage det Spørgsmaal op, hvorledes man uden i væsentlig Grad at forlade det her foreliggende Grundlag vil kunne raade Bod paa en Mangel, som med Skattekommissionens Forslag fra i Fjor for Øje maa betragtes som en Uretfærdighed mod Bybefolkningen. Jeg skal ikke komme ind paa, hvilke Veje man i saa Henseende kunde gaa. Kun en Ting skal jeg nævne som et Mindstemaal, og det er, at Tilskuddet til Kommunerne, som nu er beregnet efter en vis, uforanderlig Procent i Forholdet mellem Land og By, dog burde rette sig efter Folketællingernes Resultater. Naar man nu nemlig opgiver ethvert Hensyn til den tidligere særlige Landejendomsbeskatning, Hartkornsbeskatningen, saa forekommer det mig, at det virkelige Folketal bliver det eneste rigtige Grundlag for en saadan Vurdering, og den, der holder derpaa, staa paa et meget stærkt Standpunkt. Det er jo kun en forholdsvis ubetydelig Forskydning, der her vilde ske til Gunst for Byerne og København, men det er mere som et Udtryk for et Retfærdighedens Krav end for Genstandens saglige Grunde, at man maa lægge Vægt derpaa. Derimod maa jeg sige — her maaske i nogen Uoverensstemmelse

med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon) — at det ligger ganske uden for min Tankegang, at man burde røre ved Principperne for den foreslaaede Ejendomsskyld. Er man en Gang gaaet med til en saadan Beskatning af faste Ejendomme, som jeg i øvrigt er en principiel Modstander af, men som det nu synes er nødvendig, som Regeringen anser det for nødvendigt at tage med paa sine Forslag for at faa gennemført Lovene, kan jeg ikke skønne rettere, end at man saa maa finde sig i, at den faar den Karakter, man her har givet den, og jeg kan heller ikke se rettere, end at Folketinget ved at gaa med dertil er i bedste Overensstemmelse med sig selv. Jeg maa særlig her nævne Folketingets københavnske Repræsentanter. Jeg tør maaske minde om, at det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier), Folketingets nuværende højtærede Formand, i sin Tid har fremsat et Forslag om en Forandring af de københavnske Ejendoms-skatte just i lignende Retning som det her foreliggende Forslag om en Ejendomsskyld, og det blev fundet retfærdigt, rimeligt fra det høje Tings Side. Det blev kun betragtet som alt for revolutionært til at kunne gennemføres. Naar nu virkelig det høje Landsting er gaaet i Spidsen for Revolutionen og har dristet sig til at tage Initiativet til, hvad der nu her er blevet Regeringens Forslag, saa forekommer det mig ikke, at man kan gøre berettiget Indsigelse derimod. Naar jeg i Fjor optraadte saa skarpt mod det til os fra Landstingets oversendte Forslag, saa var det udelukkende — og det pointerede jeg meget bestemt — den pludselige Overgang, den pludselige Forskydning i alle Ejendoms-værdier, jeg protesterede imod. Lige overfor Forsøg, særlig fra moderat Side, paa at fordreje mine Ord, hævdede jeg med den største Bestemthed, at jeg saa lidt som noget Medlem af mit Parti vilde have noget imod Princippet om en retfærdigere kommunal Beskatning af Ejendommene efter deres Værdi.

Jeg vender mig sluttelig paa ny til det Spørgsmaal, der ligger mig særlig paa Sinde, Spørgsmaalet om Københavns Kommunes Stilling, saaledes som den vil blive efter de foreliggende Skattelovforslag. Jeg siger da, at jeg er nogenlunde fornøjet med, hvad den højtærede Finansminister sagde. Han rettede særlig sine Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), men de kunne lige saa godt betragtes som rettede